

DE WARE
MIDDERNACHTELIJKE
ROEP

DE WARE MIDDERNACHTELIJKE ROEP

August 22, 1844. No. 1.

S. S. Snow

VOL. 1. Edited by S. S. SNOW, and published
by E. HALL Jr.; Haverhill, Mass.

“ZIET, DE BRUIDEGOM KOMT; GAAT UIT HEM TEGEMOET.”

MATTHEÛS 25:6

INTRODUCTIE

De vroege adventgelovigen verwachtten dat de Heere in de lente van 1844 zou terugkeren. Toen Hij dat niet deed, begonnen de predikanten en leden van de kerken waartoe deze adventgelovigen behoorden zich tegen hen te keren. De predikanten ontkenden de waarheid die ze gepredikt hadden en degenen in hun gemeenten die in de profetie bleven geloven, werden aangeklaagd. Velen werden geëxcommuniceerd of zegden vrijwillig hun lidmaatschap op. William Miller spoorde hen aan de hoop niet te verliezen en verklaarde dat ze zich in de “wachttijd” bevonden en dat de Heere het spoedig duidelijk zou maken.

Het concept van “wachttijd” kwam uit de gelijkenis van de tien maagden, waarin werd vermeld dat de Bruidegom tot middernacht bleef wachten, maar het was niet duidelijk hoe lang de wachttijd zou zijn. Maar de spot bleef toenemen en ze voelden zich steeds meer vervreemd van hun kennissen. J.N. Loughborough schrijft erover in “The Great Second Advent Movement: Its Rise and Progress” pagina’s 516 tot 524:

En zo ging de strijd door tot juli 1844, toen de grootste campmeeting die ooit door adventisten werd gehouden, in hetzelfde Exeter, N.H., bijeenkwam. Er werd gemeld dat daar drieduizend mensen aanwezig waren. Het werd gehouden in het bos, in de open lucht en er was geen grote stoffen tent voor de kampdiensten, maar wel voldoende zitplaatsen.

Op zondag in de voormiddag was ouderling Joseph Bates aan het preken, toen een man in volle vaart het kamp binnen kwam rijden, zijn paard neerzette op de plek waar zij hun vee ophielden, vervolgens binnenkwam en bij de familie van ouderling John Couch ging zitten. Vervolgens legde hij hen met een open Bijbel op fluistertoon uit wat de oorzaak van hun teleurstelling was, en sprak hij over de middernachtelijke roep die nu op komst was.

Broeder Bates gebruikte zijn ervaring toen hij na een lange afwezigheid van een zeereis thuiskwam als illustratie voor het geduldig wachten. De kracht van God kwam over Zuster Couch toen ze opstond en naar Broeder Bates wenkte. Hij zei: "Zuster, wat is er?" Ze antwoordde: "Wat u zegt is allemaal heel goed, maar hier is een man die licht heeft op de middernachtelijke roep." "Wel," zei broeder Bates, "laat hem dan hier op het podium komen en het aan de mensen vertellen," en hij ging zitten.

De predikant die vervolgens de tribune opliep was Samuel S. Snow, die hen in een paar zinnen het bericht van de middernachtelijke roep gaf. Ouderling James White was in dat publiek; ik was er niet bij, maar heb mijn licht over het onderwerp gekregen van degenen die er wel bij waren.

De Middernachtelijke Roep

Broeder Snow ondervroeg hen aldus; "Waar staan we in onze adventservaring?"

Antwoord van het publiek: "In de wachttijd."

Vraag: "Hoe lang zou het visioen uitblijven?"

Antwoord: "Tot middernacht"

Vraag: "Wat is een dag in de profetie?"

Antwoord: "Een jaar."

Vraag: "Wat zou een nacht dan zijn?"

Antwoord: "Zes maanden."

Vraag: "Wat zou Middernacht dan zijn?"

Antwoord: "Drie maanden."

Vraag: "Hoe lang zijn we in de de tijd van het wachten?"

Antwoord: "Slechts drie maanden."

Hij zei: "Dan is het nu pas middernacht, en ik ben hier met de middernachtelijke roep." Vervolgens legde hij uit dat het decreet in de herfst van 457 werd uitgevaardigd, en dat ze volgens hun berekening dus zes maanden te kort kwamen, wat hen aantoonde dat de 2300 dagen op 22 oktober 1844 zouden eindigen, in plaats van in de lente zoals ze eerder dachten.

Toen zei hij met krachtige stem: “Zie, de Bruidegom komt op de tiende dag van de zevende maand, 22 oktober 1844. Ga uit Hem tegemoet.”

Terwijl hij deze woorden uitsprak, overspoelde de machtige kracht van God het kamp, waardoor velen op de grond werden geworpen en het kamp plotseling veranderde in een zeer krachtige samenkomst van belijdenis en getuigenis. Dat was nog maar het begin van de boodschap van de middernachtelijke roep. Over die beweging zei broeder Southard in de “Midnight Cry”, waarvan hij de redacteur was: “Het raasde over het land met de snelheid van een tornado, en het bereikte vrijwel gelijktijdig de harten op diverse en afgelegen plaatsen, op een manier die alleen verklaard kan worden op basis van de veronderstelling dat dit van God kwam.”

Zuster White zegt over degenen die de middernachtelijke roep accepteerden: “Er ging een stuwende kracht vanuit, die de ziel bewoog. Er was geen twijfel, en er waren geen vragen.” (The Spirit of Prophecy 4:250) Twijfelen leek voor hen hetzelfde als twijfelen aan de missie van Christus, die zo definitief een vervulling was van de zeventigste week van de 2300 dagen. Toen de adventisten aldus tot ernstig en voortdurend werk werden aangespoord, nam de toorn van hun vijanden in gelijke mate toe. Maar de adventisten leken er even zeker van te zijn dat Christus aan het einde van de 2300 dagen zou komen, als de apostelen ervan overtuigd waren dat Christus de troon zou overnemen en de Romeinse macht uit Jeruzalem zou verdrijven. Hadden zij niet het machtige bewijs dat Hij de ware Messias was die “de troon van David zou bestijgen?”

Hier volgt de volledige uitleg van Samuel Snow over de boodschap van de middernachtelijke roep, die hij en de andere Adventgelovigen zijn gaan begrijpen.

Hoewel Samuel Snow later afvallig werd, was zijn redenering hier in dit artikel correct en de gepresenteerde argumenten zijn cruciaal voor het begrip van hoe Zevende-dags Adventisten tot de datum van 22 oktober 1844 komen. Deze datum en de gehele 2300-dagen profetie wordt aangevallen door de christelijke wereld, en we moeten de logica en het bewijsmateriaal begrijpen dat de Adventgelovigen tot hun conclusies bracht. Voor ons, 180 jaar verwijderd van die tijd, lijkt het misschien moeilijk om de details te begrijpen, vooral als het iets is waar we persoonlijk niet veel tijd aan hebben besteed.

Het is geen vaak onderwezen onderdeel meer van onze kerkelijke leer. Maar de Advent pioniers waren geweldige studenten van de Bijbel en van de geschiedenis, en begrepen veel dingen die we sindsdien zijn vergeten. Een zorgvuldige en gebedsvolle studie van het volgende artikel zal de oprechte zoeker naar waarheid het bewijs verschaffen ter ondersteuning van de grote Adventsboodschap van 1844. Die boodschap verwees niet naar de komst van Christus naar de aarde, een gebeurtenis die nog in de toekomst ligt, maar naar de komst van Christus naar het Heilige der Heiligen in het hemels heiligdom, om het werk van het onderzoekend oordeel te beginnen.

Deze gebeurtenis wordt zowel in Daniël als in Openbaring beschreven. Hoewel deze dit buiten ons zicht plaatsvond, veroorzaakte het niettemin letterlijke gebeurtenissen op aarde – een machtige aardbeving, grote tekenen aan de hemel – inclusief het vallen van de sterren, de donkere dag en de maan die in bloed veranderde en nog meer. De Geest van God inspireert eenvoudige mensen over de hele wereld om het boek Daniël te bestuderen en tot de wereld te prediken over een grote gebeurtenis die op het punt staat plaats te vinden. Het feit dat de gebeurtenis verkeerd werd begrepen, verandert niets aan de betekenis ervan en maakt deze ook niet minder reëel. Als Zevende-dags Adventisten is het absoluut noodzakelijk dat we de punten bestuderen en leren, die in dit artikel naar voren worden gebracht, omdat ze de basis van ons geloof vormen want als we ze niet begrijpen, verliezen we onze identiteit als Advent volk.

Het is met de hoop dat dit verhaal Zevende-dags Adventisten zal inspireren om onze fundamentele overtuigingen te bestuderen en te begrijpen, dat we dit boekje uitgeven. Zoals de lezer zal zien, leidde het

begrijpen van de boodschap van de middernachtelijke roep tot een opwekking en een hervorming.

Dit is iets wat we vandaag de dag ook nodig hebben, en we bidden dat als mensen de diepgaande waarheid in deze presentatie lezen en begrijpen, er ook een opwekking en hervorming zal plaatsvinden onder de hedendaagse gelovigen. Moge de Heere u leiden in uw begrip.

DE WARE MIDDERNACHTELIJKE ROEP

Onze gezegende Heer en Meester heeft beloofd dat Hij terug zal komen en Zijn volk tot Zichzelf zal ontvangen; dat waar Hij is, zij ook kunnen zijn. De plaats waar Hij en zij voor altijd zullen wonen, is het Nieuwe Jeruzalem, de heilige stad, die God voor hen heeft bereid, en die van God uit de hemel zal neerdalen, en de nieuwe Aarde, waarin gerechtigheid woont.

Over de tijd van die komst zegt Hij in Markus 13:32 “Maar van die dag en dat uur weet niemand, ook niet de engelen die in de hemel zijn, noch de Zoon, maar de Vader.”

Velen denken dat deze passage bewijst dat mensen nooit de tijd mogen kennen. Maar als het dat zou bewijzen, bewijst het ook dat de Zoon van God Zelf nooit de tijd zal kennen, want de passage verklaart precies hetzelfde over Hem als over engelen en mensen. Maar kan iemand geloven dat onze glorieuze Heere, aan Wie alle macht in de hemel en op aarde is gegeven, onwetend is en zal blijven over de tijd van het moment waarop Hij komt om de wereld te oordelen?

Als dat niet het geval is en Hij dus niet onwetend is, dan kan met zekerheid worden gezegd dat deze bewering nooit kan bewijzen dat mensen de tijd niet kunnen begrijpen.

Een oude Engelse versie van de passage luidt: “Maar die dag en dat uur maakt niemand bekend, noch de engelen die in de hemel zijn, noch de Zoon, maar de Vader.”

Dit is de juiste lezing volgens verschillende van de bekwaamste critici van die tijd. Het woord “weten” wordt hier in dezelfde betekenis gebruikt als door Paulus gebruikt wordt in 1 Korintiërs 2:2.

Paulus begreep heel goed vele andere dingen naast Christus en Die gekruisigd, maar hij besloot niets anders onder hen te “weten”, of met andere woorden; “bekend te maken”. In de passage in Markus 13, wordt dus verklaard dat niemand anders dan God de Vader de dag en het uur bekendmaakt, dat wil zeggen, de definitieve tijd van de tweede komst van Zijn Zoon. En dit duidt noodzakelijkerwijs aan dat God de tijd bekend maakt.

Het Oude Testament bevat het getuigenis van de Vader over Zijn Zoon, en over de tijd van zowel Zijn eerste als Zijn tweede komst. Daarom moet de tijd begrepen worden. Zie Daniël 12:10: “Velen zullen gereinigd en wit gemaakt en beproefd worden; maar de goddelozen zullen goddeloos handelen; en geen van de goddelozen zal het begrijpen; maar de wijzen zullen het begrijpen.”

Romeinen 15:4 “Want al wat vroeger werd geschreven, is geschreven om ons te leren, zodat wij door geduld en vertroosting van de Schrift hoop mogen hebben.” Het is door de leer van Zijn woord, terwijl we daarin geleid worden door de Heilige Geest, dat we de tijd van de komst van onze Glorieuze Koning moeten begrijpen.

Zie Daniël 9:25 als verder bewijs hiervan: “Weet daarom en begrijp dat vanaf het uitgaan van het decreet om Jeruzalem te herstellen en te bouwen tot aan de Messias, de Vorst, zeven weken zullen duren, en tweeënzestig weken.”

Markus 1:14, 15 “Nadat Johannes in de gevangenis was gezet, kwam Jezus naar Galilea, predikte het evangelie van het Koninkrijk van God en zei dat de tijd vervuld was.” Lukas 19:43, 44 “Want de dag zal over u komen dat uw vijanden een geul om u heen zullen werpen, u omsingelen en u aan alle kanten insluiten, en u met de grond gelijk zullen maken, en uw kinderen daarbinnen en zij zullen in u geen een steen op de andere laten; omdat u de tijd van uw bezoek niet wist.”

1 Petrus 1:9-11 “Onderzoekend wat of op welke tijd de Geest van Christus, Die in hen was, doelde, toen Hij vooraf getuigde van het lijden van Christus en de heerlijkheid die daarop zou volgen.” Jesaja 40: 1-5;

Handelingen 17:30, 31 “Hij heeft een dag vastgesteld waarop Hij de wereld in gerechtigheid zal oordelen.”

Prediker 3:17 “God zal de rechtvaardigen en de goddelozen oordelen; want er is een tijd voor elk doel en voor elk werk.”

Prediker 8:5-7 “Wie het gebod onderhoudt, zal geen kwaad voelen; en het hart van een wijze man onderscheidt zowel tijd als oordeel.”

Jeremia 8:6-9 “Ik luisterde en hoorde, maar zij spraken niet oprecht; niemand had berouw over zijn slechtheid, zeggende: Wat heb ik gedaan? Een ieder wendde zich tot zijn weg, zoals een paard zich in de strijd spoedt. Ja, de ooievaar in de hemel kent zijn bestemde tijden, en de schildpad, en de kraanvogel, en de zwaluw nemen de tijd van hun aankomst waar; maar Mijn volk kent het oordeel des Heeren niet. Hoe zegt gij: Wij zijn wijs, en de wet des Heeren is met ons? Voorwaar, zie, tevergeefs heeft Hij die gemaakt; de pen der schriftgeleerden is tevergeefs. De wijzen zijn beschaamd, zij zijn ontzet en ingenomen; zie, zij hebben het Woord des Heeren verworpen; en wat voor wijsheid is in hen?”

Hosea 9:7-9 “De dagen der bezoeking zijn gekomen, de dagen der vergelding zijn gekomen; Israël zal het weten; de profeet is een dwaas, de geestelijke is krankzinnig” Romeinen 13:11-14 “En dat het nu, wetende welke tijd het is, de hoogste tijd is om uit de slaap te ontwaken.”

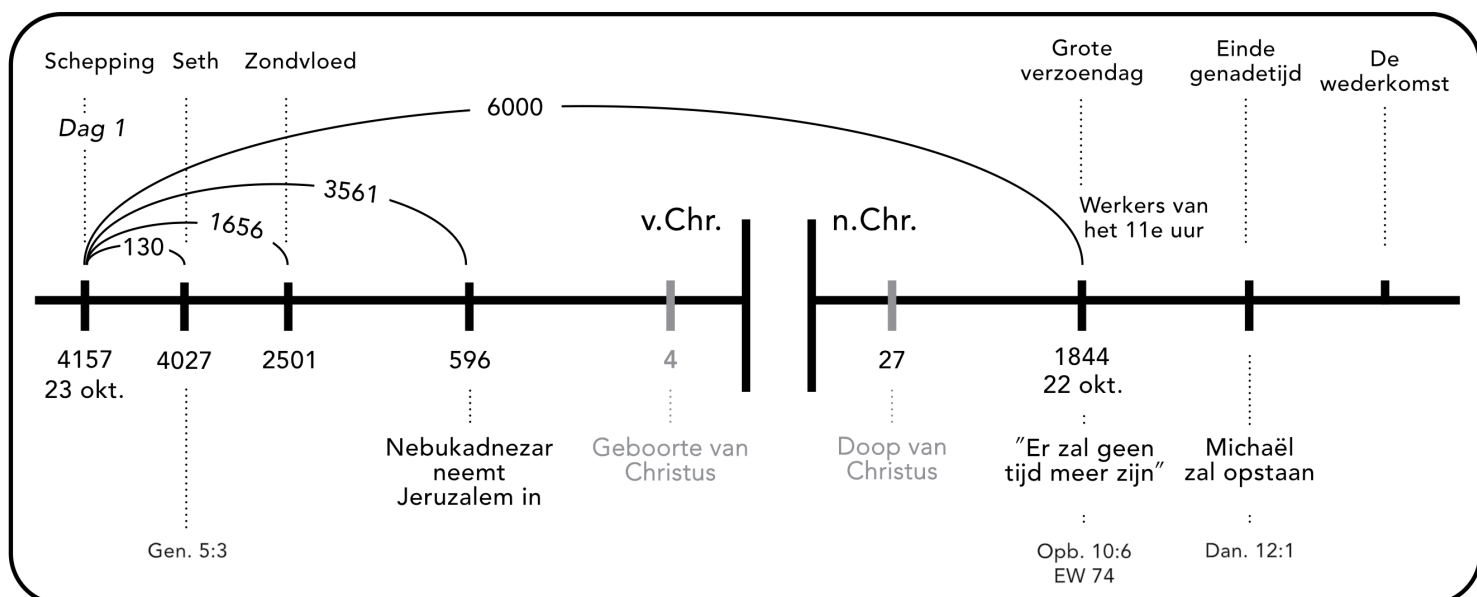
DE ZESDUIZEND JAAR

De tijdsperiode die voor deze wereld in haar huidige staat is toegewezen, bedraagt 6000 jaar en aan het einde daarvan begint de grote duizendjarige Sabbat. Hierover wordt in Openbaring 20 gesproken, en het zal worden ingeluid door de persoonlijke verschijning van Christus en met de eerste opstanding; zie Jesaja 46:9, 10; Genesis 2:1-3; Hebreeën 4:4-9; Jesaja 11:10; 2 Petrus 3:8.

Volgens de algemeen aanvaarde chronologie van Usher begon de christelijke jaartelling in het wereldjaar 4004; maar Usher heeft in de tijd van de rechters 153 jaar verloren. Vanaf de verdeling van het land Kanaän tot het begin van Samuëls bestuur geeft hij slechts 295 jaar, terwijl Paulus ons in Handelingen 13:20 "ongeveer een tijdsbestek van 450" geeft.

Uit het boek Richteren halen we 430 jaar, en Josephus geeft ons nog eens 18 jaar voor de oudsten en de anarchie, voordat er een rechter oordeelde; dit opgeteld bij 430 is 448, wat overeenkomt met Paulus, ervan uitgaande dat hij in ronde getallen heeft gesproken. Het verschil tussen deze tijd en die gegeven door Usher is 153 jaar, en moet worden opgeteld bij de leeftijd van de wereld, waardoor voor het begin van de christelijke jaartelling 4157, of, met andere woorden, 4156 en een gedeelte van de tijd die was verstreken op het vermeende tijdstip van de geboorte van Christus. Als we dit van de 6000 jaar aftrekken, blijft er 1843 en een gedeelte over. Daarom zal de periode eindigen in 1844 na Christus.

TIJDLIJN VAN DE 6000 JAREN

DE ZEVEN TIJDEN VAN DE HEIDENEN

De zeven tijden van heidense overheersing over de kerk van God, waarover gesproken wordt in Leviticus 10:16, begonnen met het breken van de trots van hun macht door de ballingschap van Manasse, koning van Juda, 677 vóór Christus. Zie Jesaja 10:5-12. Jeremia 15:3-9; Jeremia 1:17; 2 Kronieken 33:9-11. Dit is de datum die door alle chronologen voor die gebeurtenis is toegewezen.

De zeven profetische tijden bedragen 2520 jaar. Zie als bewijs hiervoor Openbaring 12:6, 14, waar 3 ½ maal gelijk staat aan 1260 jaar. Een tijd bestaat daarom uit 360 zonnejaren, vermenigvuldigd met 7 omdat het zeven profetische tijden zijn, waardoor we uitkomen op 2520. Als deze periode was begonnen op de eerste dag van 677 vóór Christus, zou ze zijn geëindigd op de eerste dag van 1844 na Christus, enerzijds gedurende 677 volle jaren, en anderzijds in 1843, wat 2520 complete jaren zijn. Er wordt aangenomen dat de periode zou eindigen in 1843 na Christus. Maar omdat een deel van 677 vóór Christus wordt weggelaten, moet een overeenkomstig deel van 1844 na Christus worden opgenomen om de periode compleet te maken. Het moet in de herfst zijn geweest dat Manasse gevangengenomen werd. Zie als bewijs hiervan Hosea 5:5; Jesaja 7:8; Jesaja 10:11. Hosea verklaart dat Efraïm en Israël zullen vallen, en dat ook Juda met hen zal vallen; Jesaja stelt dat de koning van Assyrië dreigt met Jeruzalem te doen zoals hij met Samaria heeft gedaan; daarom vond de laatste wegvoering van de tien stammen plaats in datzelfde jaar, vóór de invasie van Juda.

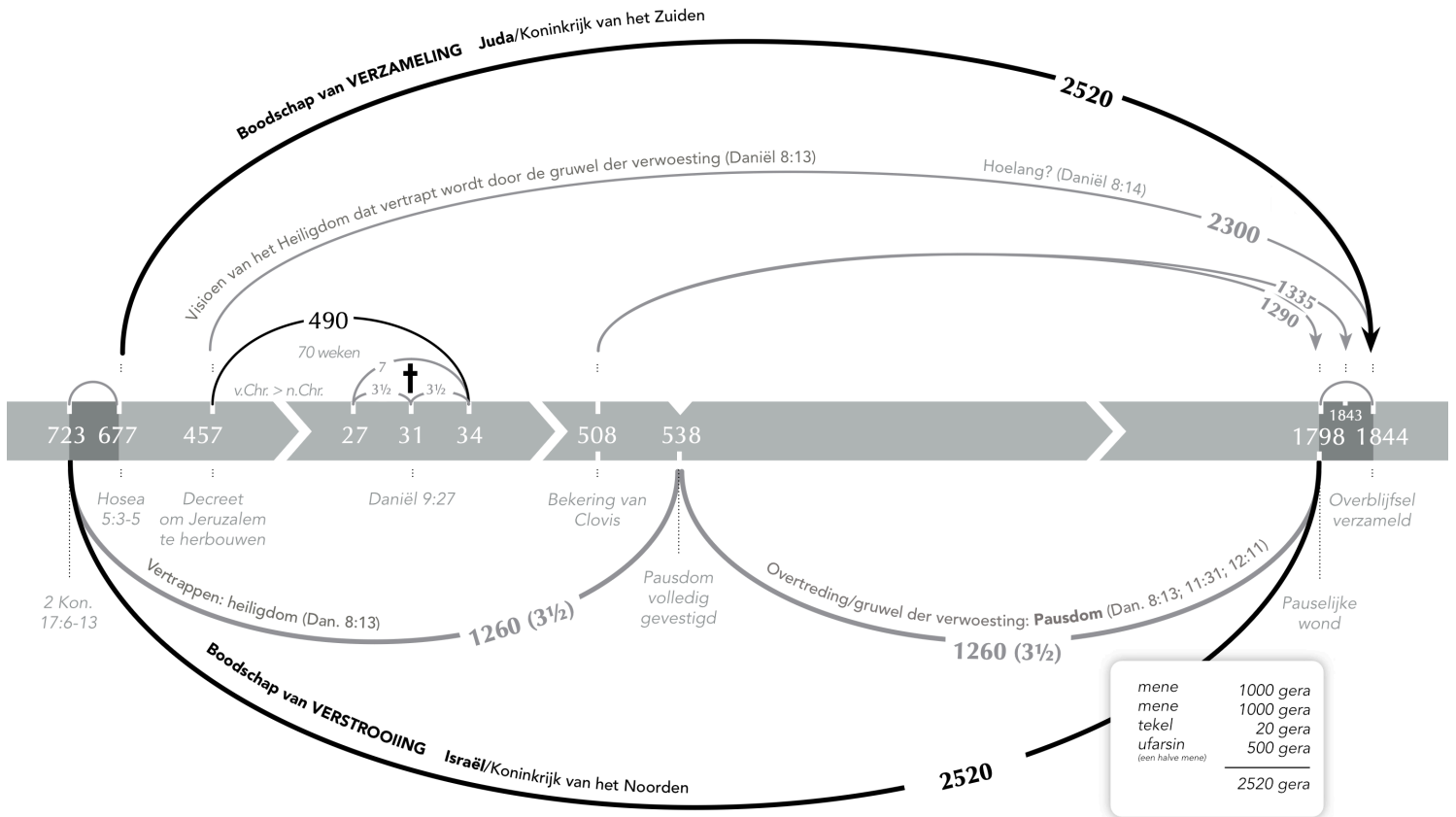
De profetie van Jesaja 7:8 is correct gedateerd in 742 vóór Christus; 65 jaar vanaf dat punt brengt ons naar 677 v. Chr. In dat jaar vond de definitieve breuk van Efraïm plaats, zodat het geen volk meer zou zijn. De geschiedenis hiervan vinden we in 2 Koningen hoofdstuk 17. Koningen gingen niet op oorlogstocht in de herfst of de winter, maar in de lente of de zomer.

Daarom begonnen Esarhaddon en de Assyriërs in de lente of zomer van 677 v. Chr. met het verwijderen van het overblijfsel van de tien stammen uit de steden van Samaria; en toen ze dit hadden bereikt, brachten ze buitenlanders mee en plaatsten hen op hun plek om die steden te bewonen. Dit nam noodzakelijkerwijs enkele maanden in beslag, maar nadat ze dit werk hadden gedaan, waren ze gereed om Juda binnen te vallen.

In de herfst van 677 v. Chr. namen zij de stad Jeruzalem in en haar koning bonden zij met boeien om hem vervolgens naar Babylon af te voeren. Vanaf die tijd zullen 2520 jaar reiken tot de herfst van 1844 n. Chr. De tijden van de heidenen zullen dan vervuld zijn en de bedeling zal van de volheid der tijden komen, de Verlosser zal naar Sion komen, en heel Israël zal gered worden.

DE PROFETIE VAN DE 2300 DAGEN

(LEVITICUS 26:28-34)

DE 2300 DAGEN

De 2300 dagen van Daniël 8:14 worden gegeven om de lengte van het visioen dat in dat hoofdstuk staat, te geven. De Ram is Medo-Perzië, de Geitenbok is Griekenland, en de kleine hoorn die buitengewoon groot werd, is Rome. Uit het 2e en 7e hoofdstuk van Daniël leren we dat Rome aan zijn einde zal komen als de Oude van dagen komt en het oordeel wordt uitgesproken, de Mensenzoon op de wolken van de hemel komt en de God van de hemel een eeuwig Koninkrijk opricht.

Daarom zijn de 2300 dagen, die zich uitstrekken tot de tijd waarop de buitengewoon grote hoorn “zonder handen gebroken zal worden”, tot het laatste einde van de gramschap, evenveel jaren, en eindigen bij de komst van Jezus in de wolken des hemel.

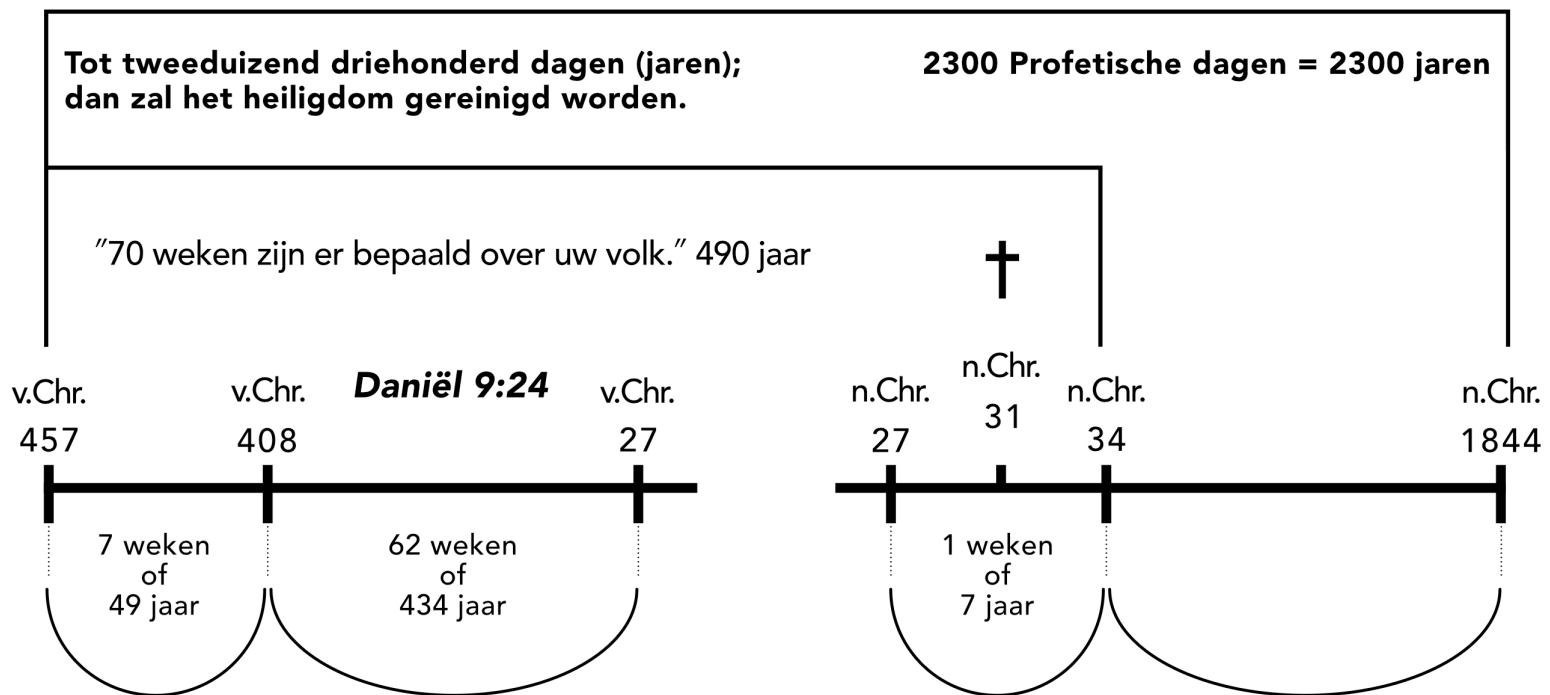
De periode begon met de 70 weken van Daniël 9:24, die bepaald of afgesneden zijn en een deel van de 2300 dagen vormen. Ze moeten dus tegelijkertijd beginnen. Uit vers 25 leren we dat ze beginnen met het uitvaardigen van het gebod of decreet om Jeruzalem te herstellen en te bouwen. Het tijdstip van waaruit moet worden gerekend, moet of het tijdstip zijn waarop het decreet voor het eerst werd uitgevaardigd, of het tijdstip waarop het ten uitvoer werd gebracht; het kan niet het eerste zijn, omdat het decreet alles omvat wat werd uitgevaardigd door Cyrus, Darius en Artaxerxes, de koningen van Perzië. Zie Jesaja 44:23; Jesaja 45:13; 2 Kronieken 36:22, 23; Ezra 1:1, 4; Ezra 6:1-15; Ezra 7.

Het decreet omvat drie grote doelstellingen: de bouw van de Tempel, het herstel van het Joodse Gemenebest, en de bouw van de straat en de muur. Als de 70 weken, die neerkomen op 490 jaar, waren begonnen met de eerste uitvaardiging van het decreet, in 536 vóór Christus, dan zouden ze in 46 vóór Christus zijn geëindigd; maar 69 weken zouden zich uitstrekken tot de manifestatie van de Messias de Prins, en de 70e, of laatste week, bestrijkt de tijd van Zijn kruisiging; we moeten daarom noodzakelijkerwijs uitgaan van het andere punt, namelijk de afkondiging en uitvoering van het decreet in Judea.

Uit Ezra 7:8, 9 leren we dat Ezra op de eerste dag van de eerste maand zijn reis begon en op de eerste dag van de vijfde maand in Jeruzalem aankwam, in het zevende jaar van Artaxerxes, in 457 vóór Christus. In Jeruzalem aangekomen, benoemde hij magistraten en rechters, en herstelde hij het Joodse Gemenebest, onder de bescherming van de

koning van Perzië, waartoe hij volledig bevoegd was door het decreet van Artaxerxes. Dit vergde noodzakelijkerwijs enige tijd en brengt ons op het punt waarop, nadat het herstel voltooid was, de bouw van de straat en de muur begon. De 70 weken zijn verdeeld in drie delen: 7 weken, 62 weken en 1 week – zie Daniël 9:25. Het onderlinge verband laat zien dat de 7 weken waren uitgetrokken voor het bouwen van de straat en de muur. Ze begonnen dus met bouwen in de herfst van 457 v. Chr.; vanaf dat punt reiken 2300 jaar tot de herfst van 1844 n. Chr.

DANIËL 8:14

DE ZEVENTIG WEKEN

De 69 weken strekken zich uit tot de openbaring van de Messias. Velen hebben gedacht dat dit bij Zijn doop was, maar dat is een vergissing; zoals blijkt uit Johannes 1:19-34. Daar leren we dat Hij na de doop van Christus bij de Joden niet bekend stond als de Messias; Johannes zegt in vers 26: “Er staat iemand onder u Die u niet kent;” en in vers 33, 34 verklaart hij dat hij Hem niet kende, totdat hij de Geest zag neerdalen en op Hem bleef bij Zijn doop, dat voorafging voordat hij dit getuigenis gaf.

Er is geen bewijs dat iemand behalve Johannes de Geest zo heeft zien neerdalen. Dit bewijs dat Jezus de Messias was, werd dus aan niemand anders gegeven dan aan Johannes, tenzij het aan anderen werd gegeven door het getuigenis van Johannes. Maar het getuigenis van Johannes was niet voldoende om dit punt volledig vast te stellen; want Jezus verklaart in Johannes 5:33, 34: “Gij hebt tot Johannes gezonden, en hij heeft van de waarheid getuigd. Maar Ik ontvang geen getuigenis van mensen.” In vers 36 zegt Christus: “Maar Ik heb een groter getuigenis dan Johannes, want de werken die de Vader Mij gegeven heeft te voleindigen, dezelfde werken die Ik doe, getuigen van Mij, dat de Vader Mij gezonden heeft.”

De wonderen van Christus bewezen dat Hij de Messias was; maar zelfs Zijn eigen getuigenis, zonder die wonderen, was niet voldoende om dit punt vast te stellen, zoals blijkt uit vers 21: “als Ik van Mezelf getuig, is Mijn getuigenis niet waar.”

De wonderen die Christus in het openbaar verrichtte, begonnen pas nadat Johannes in de gevangenis was gezet – zie Mattheüs 11:2-6; Lukas 7:19-23

De profetie van Daniël 9:25 betreffende de 69 weken was bedoeld voor het hele Joodse volk; en zij werden veroordeeld omdat zij het niet begrepen. In Lukas 19:43, 44 zien we dat onze Heere de meest vreselijke oordelen over hen aan de kaak stelt, omdat ze de tijd van hun bezoek niet wisten. De profetie was duidelijk en ze hadden er acht op moeten slaan. Onze Verlosser vertelde hen ook duidelijk wanneer de periode eindigde en zei: “De tijd is vervuld.” Zie Markus 1:14, 15; Mattheüs 4:12, 17; Handelingen 10:37; zo zien we dat de 69 weken eindigden en de 70e week begon, kort na de gevangenschap van Johannes.

Johannes begon zijn bediening in het vijftiende jaar van Tiberius Caesar – zie Lucas 3:1-3. Het bestuur van Tiberius begon, volgens de gezamenlijke getuigenissen van chronologen, in augustus 12 n. Chr. Veertien jaar vanaf dat moment loopt het door tot 26 augustus n. Chr., toen zijn 15e jaar begon. De bediening van Johannes begon daarom in het laatste deel van het jaar 26 n. Chr. Uit Lukas 3:21 leren we dat, nadat Johannes al enige tijd aan het dopen was, Jezus daar ook kwam en gedoopt werd; en vers 23 vertelt ons dat Hij op dat moment ongeveer dertig jaar oud was.

Het is astronomisch bewezen dat onze Verlosser vier jaar vóór de christelijke jaartelling werd geboren. Het bewijs is als volgt. Omstreeks het jaar 527 stelde Dionysius Exiguus, een Romeinse monnik, het begin van de christelijke jaartelling vast in het jaar van de Juliaanse periode, 4713. Deze berekening wordt tot op de dag van vandaag gevolgd. Maar Flavius Josephus, in het boek "Antiquities", Boek 17, hoofdstuk. 6 vermeldt in het bijzonder een maansverduistering, die kort voor de dood van Herodes plaatsvond; en de astronomische tabellen bewijzen dat deze eclips op 13 maart heeft plaatsgevonden, in het jaar van de Juliaanse periode 4710. Onze Heere werd enkele maanden daarvoor geboren; want na Zijn geboorte probeerde Herodes zijn leven te vernietigen, en werd Jozef, gewaarschuwd door de engel van de Heere in een droom en nam het jonge Kind en zijn moeder mee en ging naar Egypte, waar hij bleef tot na de dood van Herodes — zie Mattheüs 2:13-15.

Het laatste punt dat we daarom kunnen aanwijzen voor de geboorte van Christus is nabij het einde van het jaar 4709, slechts vier jaar eerder dan het tijdstip dat door Dionysius wordt gegeven voor het begin van de christelijke jaartelling.

Zodoende was Jezus 30 jaar oud tegen het einde van 26 na Christus, en was hij bij zijn doop iets ouder dan 30 jaar. Spoedig daarna, zoals blijkt uit Johannes 2:11-13, was er een Pascha. Dit was het eerste Pascha na het begin van Johannes' doop, in de lente van 27 na Christus. Hierna had Jezus zijn gesprek met Nicodemus en onderwees hem over wedergeboorte — zie Johannes 3:1-21. In vers 22 wordt ons verteld dat Jezus na deze dingen terugkeerde naar het land Judea, waar hij bleef en doopte.

Omdat Hij eerder tijdens het Pascha in Jeruzalem was geweest (zie Johannes 2:23) en nu naar Judea terugkeerde, moet Hij tussen deze twee tijdstippen afwezig zijn geweest in dat land. Dit brengt ons noodzakelijkerwijs terug naar de zomer of herfst van 27 n. Chr. Maar “Johannes werd nog niet in de gevangenis geworpen” – zie Johannes 3:24.

We zijn daarom genoodzaakt het tijdstip te plaatsen waarop Jezus begon met de verkondiging van het evangelie in Galilea, in de herfst van 27 n. Chr. Hier eindigden de 69 weken, en hier begon de week, waarin het verbond werd bevestigd — zie Daniël 9:27. Halverwege de week zorgde Jezus ervoor dat het offer en de offergave ophielden door Zichzelf als een vlekkeloos Lam van God aan het kruis aan te bieden.

Het Hebreeuwse woord dat met “midden” is vertaald, wordt door het Lexicon gedefinieerd als “half, half deel, midden, midden”. De week werd in twee helften verdeeld, en de gebeurtenis die deze week zou verdelen was de dood van Christus.

Volgens Dr. Hales, een van de bekwaamste en beste chronologen, vond deze gebeurtenis plaats in de lente van 31 na Christus. Ferguson heeft het in het jaar 33 na Christus geplaatst; maar om dit te bewijzen gaat hij uit van de rabbijnse manier om het jaar te berekenen, wat niet correct is. Ze beginnen het jaar met de nieuwe maan in maart; maar de Karaïeten met de nieuwe maan in april. Het woord Karaïet betekent “iemand die volmaakt is in de wet”. Deze beschuldigen de rabbijnen ervan dat zij van de wet zijn afgeweken en zich hebben aangepast aan de gebruiken van de heidenen; en de beschuldiging is terecht, aangezien zij hun jaar regelen aan de hand van de lente-equinox, in navolging van de Romeinen; terwijl de wet niets zegt over de lente-equinox; maar op de 16e dag van de eerste maand het offeren van de eerste vruchten van de gerstoogst vereiste. Maar als het jaar volgens de rabbijnen zou beginnen met de nieuwe maan in maart, zou de gerstoogst onmogelijk binnen zestien dagen vanaf dat moment rijp kunnen zijn. De Karaïeten hebben dus ongetwijfeld gelijk.

Nu werd onze Heere gekruisigd op de dag van het Pascha, zoals blijkt uit Johannes 18:28. Het was eveneens de dag vóór de Sabbat, zoals blijkt uit Johannes 19:31. Volgens de rabbijnse berekening vond het Pascha plaats op de dag vóór de sabbat in het jaar 33 na Christus, en niet gedurende een aantal jaren ervoor en erna. Maar volgens de Karaïetische berekening viel het Pascha op die dag in het jaar 31 na Christus. Daarom was dat het jaar van de kruisiging.

Het verbond werd een halve week door Christus bevestigd, en de andere helft door zijn apostelen – zie Hebrëeën 2:3, 4 “Hoe zullen wij ontkomen als wij zo’n grote verlossing veronachtzamen, waarover in het begin gesproken werd door de Heere, en aan ons werd bevestigd door hen die Hem hoorden; God getuigt ook van hen, zowel met tekenen als wonderen, en met diverse krachten en gaven van de Heilige Geest, overeenkomstig Zijn eigen wil?” Het verbond dat werd bevestigd is het nieuwe verbond, dat wil zeggen, het evangelie. Het bevestigen ervan betekent het op een stevige basis vestigen.

Het fundament van het evangelie is Jezus en de opstanding — zie Handelingen 17:18; 1 Korintiërs 3:9-11; Efeziërs 2:20. Het evangelie werd op dit fundament gevestigd door getuigenissen, vergezeld van wonderen, als bewijzen die noodzakelijk waren. Maar Johannes verrichtte geen wonderen — zie Johannes 10:41, daarom maakte de bediening van Johannes geen deel uit van de bevestiging.

God werkte de helft van de week door Christus in deze machtige daden, en de andere helft door de apostelen. Aan hen was een speciaal werk toegewezen, waarvoor zij naar behoren gekwalificeerd waren en dat was om te getuigen over de werken en de opstanding van onze Heere — zie Lucas 1:2; Johannes 15:27; Lukas 24:48; Handelingen 1:8, 21, 22; 2:32; 3:15; 10:36, 42; 1 Johannes 1:1, 3. Op één na werden al deze getuigen regelmatig geroepen en gekwalificeerd, omdat zij vanaf het begin van Zijn bediening, na de gevangenneming van Johannes, bij Christus waren geweest. Maar toen Paulus bekeerd was en zijn bedeling van het evangelie aan de heidenen ontving, werd er een speciale getuige opgeroepen.

Deze getuigden allemaal van het ene glorieuze, fundamentele feit, dat Jezus Christus uit de dood was opgestaan. Galaten 1:10-12; 1 Korintiërs 15:1-9. Bij de apostelen was het geen kwestie van geloof dat Christus was opgestaan, maar een kwestie van kennis. Ze hadden Hem gezien, Hem aangeraakt en met Hem gesproken. Ze hadden na Zijn opstanding met Hem gegeten en gedronken en van Hem de opdracht gekregen om van deze dingen te getuigen. Door dit te doen bevestigden zij het verbond, of, met andere woorden, vestigden zij het evangelie, gebaseerd op de opstanding van Christus, dat het fundament is van het geloof en de hoop van al Gods kinderen. Maar dit getuigenis alleen was niet voldoende om het feit vast te stellen dat Jezus uit de dood was opgestaan. Daarom wordt ons in Markus 16:20 verteld: “En zij gingen uit en predikten overal, terwijl

de Heere met hen samenwerkte en het Woord bevestigde door de tekenen die volgden." Zie ook Hebreeën 2:3, 4.

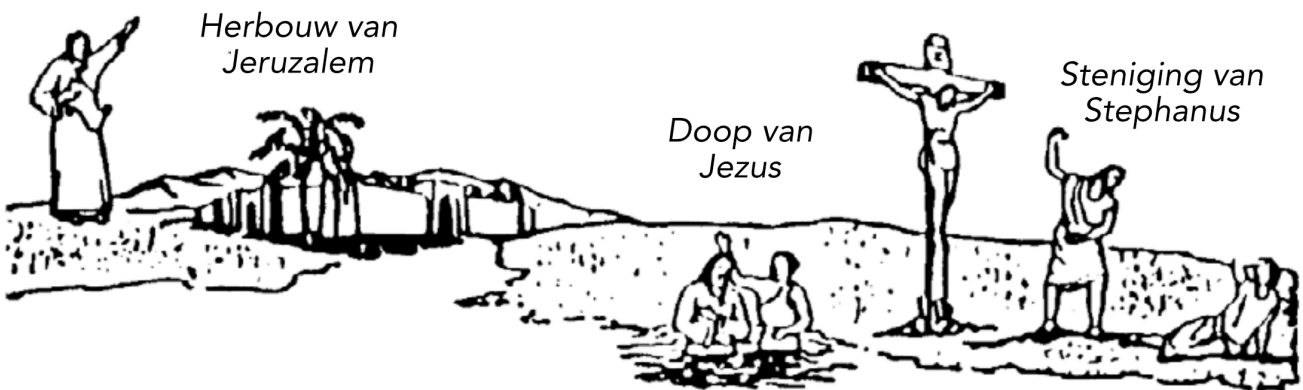
Toen de laatste getuige, dat wil zeggen Paulus, was geroepen en zijn getuigenis had gegeven, bevestigd door wonderen, werd het evangelie als een goddelijk systeem van geloof, hoop en liefde op zijn ware fundament gevestigd; met andere woorden, het verbond werd bevestigd.

Paulus bekeerde zich in de herfst van 34 na Christus. Omdat Jezus Christus in het midden van de week werd gekruisigd, op de dag van het Pascha, wat de veertiende dag van de eerste maand was, volgt hieruit dat de week begon in de 7e maand van 27 na Christus, en eindigde in de 7e maand van 34 na Christus. Dit was het einde van de zeventig weken. Vanaf dat punt bleven er 1810 jaar over tot het einde van de 2300 dagen. En vanaf de 7e maand van 34 na Christus lopen 1810 jaar door tot de 7e maand van 1844 na Christus.

**"ZEVENTIG WEKEN ZIJN ER BEPAALD OVER UW VOLK."
490 JAAR**

*Decreet om
Jeruzalem te
herbouwen*

*De kruisiging zorgde
voor het stoppen
van de offers*

457 v.Chr.

408 v.Chr.

27 n.Chr.

31 n.Chr.

34 n.Chr.

7 weken
of
49 jaar

62 weken of 434 jaar

1 week of 7 dagen

Evangelie
naar de
heidene

DE TYPES

De wet van Mozes bevatte een schaduw van toekomstige goede dingen; een systeem van figuren of typen die naar Christus en Zijn Koninkrijk verwijzen. Zie Hebrëeën 10:1; Kolossenzen 2:16, 17. Alles wat in de wet stond, moest door Hem worden vervuld. In Mattheüs 5:17, 18 zegt Jezus: “Denk niet dat Ik gekomen ben om de wet of de profeten te vernietigen; Ik ben niet gekomen om te vernietigen, maar om te vervullen. Want voorwaar, Ik zeg u: Totdat de hemel en de aarde voorbijgaan, zal er geenszins één jota of één tittel van de wet voorbijgaan, totdat alles vervuld zal zijn.”

Onze Heere begon bij Zijn eerste komst, toen Hij aan het kruis stierf, met de vervulling van de typen die in de wet staan en als onze grote Hogepriester vervult Hij ze nog steeds; en wanneer Hij voor de tweede keer komt, zal Hij hun vervulling voltooien. Niet het minste punt zal falen, noch in de substantie die naar voren wordt gebracht, noch in de tijd die zo duidelijk wordt aangegeven voor het naleven van de typen. Want God houdt de tijd exact bij. Zie Handelingen 17:26, 31; Job 24:1; Leviticus 23:4, 37. Deze passages laten zien dat tijd een belangrijk punt is in de wet van de Heere; daarom moeten type en antitype precies overeenkomen wat de tijd betreft. Eén type dat in Christus werd vervuld, was het doden van het Pascha lam. Deze werd gedood op de 14e dag van de eerste maand, zie Leviticus 23:5. Uit Exodus 12:6 leren we dat het lam 's avonds werd geslacht, in de letterlijke weergave uit het Hebreeuws: “tussen de twee avonden”.

Joseph Frey, die als Jood geboren werd, maar nu een Evangeliedienaar is, zegt in zijn werk over het Pascha, dat de middag of avond van de dag door hen in twee delen werd verdeeld, de kleine of vroegere avond en de grotere of late avond. Het scheidingspunt tussen de twee was drie uur in de middag, het negende uur van de dag. Jezus stierf aan het kruis, op dezelfde dag en op hetzelfde uur. Zie Markus 15:33-37.

Zo werd Christus, ons Pascha, voor ons geofferd. Geen enkel punt van de wet faalde hier. Er werd strikt rekening gehouden met de tijd. In Leviticus 23:6, 7 worden we geïnformeerd dat de dag na het Pascha een speciale Sabbat zou zijn; en in de verzen 10 en 11 staat een gebod om de eerste vruchten van de oogst de volgende dag na de Sabbat te offeren. Dit was een type van de opstanding van Christus. En op dezelfde dag, dat wil zeggen de dag na de Sabbat, verbrak Hij de banden van het graf en stond triomfantelijk op, het voorbeeld van de toekomstige oogst, de eerste vruchten van hen die sliepen. Zie 1 Korintiërs 15:20-23. Opnieuw hebben we in Leviticus 23:15, 16 de tijd van het feest der weken, of, zoals het genoemd wordt, het Pinksterfeest, dat de vijftigste dag is. Dit was de gedenkdag van de nederdaling van de Heere op de berg Sinaï bij het geven van de Wet; en werd vervuld, zoals we leren uit Handelingen 2:1-4, toen de Heilige Geest neerdaalde als van een geweldige wind en als van tongen van vuur, waardoor de apostelen werden overladen met kracht van boven, die hen kwalificeerde om uit te gaan om de grote opdracht uit te voeren die de Meester hun had gegeven, om het evangelie aan alle schepselen te verkondigen.

Zo zien we dat de typen die wezen op gebeurtenissen die verband hielden met de eerste komst van onze Heere, precies werden vervuld op het moment dat ze werden waargenomen. En iedereen die niet blind wil zijn, moet zien en begrijpen dat de typen die onvervuld zijn ge-

bleven, vervuld zullen worden met een even strikte inachtneming van de tijd. En dat niet alleen, maar Christus Zelf bevestigt dit argument van gelijkenis door te zeggen dat er geen jota of tittel van de Wet zal voorbijgaan totdat alles vervuld is.

De typen die in de 7e maand zouden worden waargenomen, hebben nog nooit hun vervulling gehad in het antitype.

Op de eerste dag van die maand was, zoals we uit Leviticus 23:23-25 leren, de herdenking van het blazen op de bazuinen. Zie Psalm 81:3 “Blaas op de bazuin bij nieuwe maan, op de vastgestelde tijd, op onze plechtige feestdag.” Zie ook Openbaring 10:7, 11 “Maar in de dagen van de stem van de zevende Engel, wanneer Hij zal beginnen te bazuinen, zal het mysterie van God voleindigd zijn, zoals Hij aan Zijn dienaren, de profeten, heeft verkondigd.”

Op de eerste dag van de zevende maand, nadat er 6000 jaar zijn verstreken, zal vanaf de eerste dag van de scheppingsweek de grote duizendjarige Sabbat worden geïntroduceerd door het blazen van de zevende trompet. Een ander type wordt gegeven in Leviticus 23:26-32, namelijk de dag van verzoening, op de tiende dag van de zevende maand, waarop de hogepriester het heilige der heiligen van de tabernakel binnenging en de bloed van het slachtoffer voor het verzoendeksel bracht, waarna hij op dezelfde dag naar buiten kwam en de wachtende gemeente van Israël zegende.

Zie Leviticus 9:7, 22, 23, 24 en Leviticus 16 hoofdstuk; Hebrëen 5:1-6 en 9:1-12, 27, 28.

Het belangrijke punt in dit type is de voltooiing van de verzoening bij de komst van de hogepriester uit de heilige plaats. De hogepriester was een type van Jezus, onze Hogepriester; de meest heilige plaats is een type van de hemel zelf; en het uittreden van de hogepriester is een type van de komst van Jezus voor de tweede keer om Zijn wachtende volk te zegenen.

Zoals dit op de tiende dag van de zevende maand was, zo zal Jezus op die dag zeker komen, omdat geen enkel punt van de wet mag falen. Alles moet vervuld worden. Het Loofhuttenfeest, dat begon op de vijftiende dag van de zevende maand (zie Leviticus 23:33-43), was een type van het huwelijksmaal van het Lam; dat gevierd zal worden in het Nieuwe Jeruzalem, de tabernakel van God die bij de mensen zal zijn.

In Leviticus 25:8-13, 23, 24 zien we dat op de tiende dag van de zevende maand, in het vijftigste jaar, altijd op de jubelbazuin moest worden geblazen, en dat de verlossing aan het hele land zou worden verleend. Laat ieder mens het verband met dit onderwerp zorgvuldig lezen, en hij zal zeker zien dat dit een zeer treffend voorbeeld is van de glorieuze bevrijding van het volk van God, en van de hele schepping die nu zucht onder de vloek, wanneer de Verlosser naar Sion zal komen en de verlossing zal voortbrengen van de lichamen van al Zijn heiligen, en de verlossing van het gekochte bezit. Zie Romeinen 8:19-23; Efeziërs 1:9-14.

Onze gezegende Heere zal daarom komen, tot verbazing van allen die op aarde wonen, en tot redding van degenen die werkelijk naar Hem uitzien, op de tiende dag van de zevende maand van het jubeljaar: en dat is de huidige jaar, 1844.

“Als zij MOZES en de PROFETEN niet horen, zullen zij zich ook niet laten overtuigen, zelfs al zou er iemand uit de dood opstaan.” Lukas 16:31

KRACHTVANBOVEN.NL

**KRACHT
VAN
BOVEN**